

קוזאקים בניבעת שמואל

השוטט גינה אלימות נגד שוטרים, ועצר את התוקפים

בגלל מסמך קטן נפלה העיר, ציטט השופט דויד לוי וציווה עק מעצרים של יעקב ודויד קהנה. הכל החל בחודש אוקטובר השנה כאשר שני כלשים של המיטרה לבושי אזרחית, נקראו לגיבעת שמואל כדי למצוא אדם שחטף שרשרת זהב הם עיכבו את יצחק קהנה וביקשו ממנו להודות. אולם החשוד צחק בפניהם טען שאין לו תעודת זהות וכי שמ יצחק בלולו. השוטרים עמדו על כן שיראה להם תעודת זהות ואז הגיו למקום אחיו של יצחק, דויד קהנה. האח החל מגרף את השוטרים בלשון גסה ואף איים לחסל אותם בוריקת רימון. פרצה תיגרה המונית שחלק גדול מתושבי השכונה הצטרף אליה. שני השוטרים נאלצו לברוח מהמקום בלי החשודים.

מפקדם של השוטרים החליט לא לוותר. הוא גייס תיגרות של שוטרים והורה להם לעצור את שני האחים שזהותם כבר היתה ידועה. בשעת ערו הגיעו שתי ניידות של המיטרה ושבעה שוטרים לביתם של האחים קהנה. השוטרים עצרו את יצחק והחל צועק, מקלל וזועק לעזרה. האח דויד הצטרף והחל תוקף את השוטרים שבלב זה הפעילו השוטרים מה שנקרא בורגון המיטרה. כוח סביר, עצר את האחים, ככלו את ידיהם וגררו אותם לניידת. אז הופיע האח השלישי, יעקב הוא דחה את השוטרים וזעק לבני המקום שהתאספו מסביב, כי יביאו את הרימונים והנשק, כדי לחסל את השוטרים המניאקים. כחמישים בני השכונה הצטופפו מסביב לניידת וביטויים כמו, לא שם זין על השוטרים, ולהרוג את המניאקים התעופפו כאוויר. הם התנהגו כאילו הם השוטרים, רחמנא ליצלן, קוזאקים הצאר, כתב השופט בהחלטתו.

לוחמים נגד המיטרה נייד המיטרה ובתוכה האחים הצליח לצאת מהמקום תחת מטר אבניו השלושה הועמדו לדין והתביע כיקשה את מעצרו עד תום ההליכי השופט מיכל שקד סירבה לעצור את האחים דויד ויעקב עד תום ההליכי התביעה עירערה על כך לבני המישפט המחוזי. הסניגורים, עורך הדין משה אלוני ושישי גו, התנגדו בכ כוחם לבקשת המעצר. הם טענו שא צורך במעצר זה, וכי תהיה זו אפליה א האח יצחק, שבגללו החלה כל מהומה ישוחרר ואילו השניים האחרים ייעצר אבל השופט הבחין בין האח יצחק וב השניים האחרים. אומנם כל הפרשי החלה בשלוש שעות עושה יצחק, כאשר הציג את עצמו בשם דויד, כת השופט, אולם אין נגדו אישום של תקיפת שוטרים ואין לו עבר פלילי לעומת זאת, האחים דויד ויעקב הפי לוחמים נגד המיטרה, לא יתו שחשודים אלה ימשיכו לטייל בגבעת שמואל כאילו לא אירע דבר, כת השופט וציווה על מעצרים של השניים

תגלית בבית המעצר

הנאשם גילה בבית המעצר

כי עציר אחר ביצע או

העבירה המיוחסת

יש לי פנצ'ר, צעק פנחס מלך לעבר מכונית סובארו שעברה ליו בכביש. נהג הסובארו עצר וניס להחליף את הגלגל הפגוע. אולם הית זו מכונית חדשה, ובעליה לא התמצ בתיפעול המגבה. על כן ירד מלך ממכוניתו, הציץ כספר הרכב ועי לבצל המכונית להרכיב את המגב כצל המכונית היה אסיר תודה, אך כאשר רצה להמשיך ברכו הציץ תח כסאו, כדי לקחת את תיקו, והתברר כי התיק נעלם.

שמיר, שגילה כלפייחון רוח חברית, כמעט ספורטיבית, נוכח ניסיונו הכושל של דויד לוי להתמודד עמו במרכז הרוח, נוסר טינה קשה לסגנו.

מי שמכיר היטב את ראשי הממשלה יודע שהוא ראה באתגר של לוי משום "הוצפה", ניסיון של אישי ציבור, לקסוף מעל לקרקבן שלו.

מקורביו של שמיר התבטאו כשיחות עם העולם הזה בזילזול מוחלט על לוי, והביעו התמרמרות על שאפתנותו הרבה של איש ציבור "כל כך אפור". ראשי הממשלה מקפיד, אומנם, על גילויים חיצוניים של חלוקת כבוד לסגנו, אבל לוי מנוטרל מהתייעצויות מכריעות בנושאים מדיניים.

ל.העולם הזה נודע ששמיר מקיים מעין מיטבח חשאי, שבו שותפים ארנס, כהן אורגד, סגן שר החקלאות מיכאל דקל וח"כ רוני מילוא, ושם נחתכים עניינים חשובים ביותר, ממלכתיים ומיסלגתיים כאחד. ללא השתתפותו של דויד לוי, סגן ראשי הממשלה רותח מועם על התפתחות זו, אבל בשלב זה אינו מעז לצאת בגלוי נגד ראשי הממשלה, הנהשב בתנועת החרות כספיור הצלחה מפתיע.

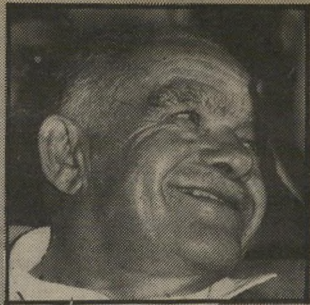
תחת זאת הורה לוי לרייסר ולקליינר לארגן את תומכיו. למטה המצומצם צורף גם יהושע מצא, ה"בוס" של סניף החרות החזק בירושלים. מטחו של לוי פועל בחשאיות ובקול דממה רק, אבל ראשיו, השונאים שינאת מוות את האיש החזק של שמיר בכנסת, רוני מילוא, מחכים לשעת הכושר.

רייסר סבור שבסוסו של התהליך יתחיל הציבור להגיב על הגזרות הכלכליות של הממשלה, ושכהן אורגד יבזבז במוקדם או במאוחר את האשיר ראי הגדול שלו. ההתמרמרות תישא אוסי כלכלי חברתי, ואז תאלץ תנועת החרות לשלוח את הקלף הפוסוליסטי של לוי.

לוי עצמו שותק, אבל מקורביו סבורים ששמיר עושה שגיאה קשה ככך שהוא מבודד את סגנו ממקורי ההכרעות. דויד לוי עלול לשלוף את הקלף הסורי האחרון שלו. מקורביו אישרו, כשיחה עם העולם הזה, את המידע שכבר הופיע בשבועון, שקיימת אפשרות לכרית בין שרון ודויד לוי, שתאבק עד חורמה בשלישיה השלטת.

ל.העולם הזה נודע שהיחיד מבין אנשי שמיר המבין את הסכנה הנשקפת מצידורו כוחות כזה הוא דן מרידור, שהוא איכות בפני עצמה מבחינה אינטלקטואלית.

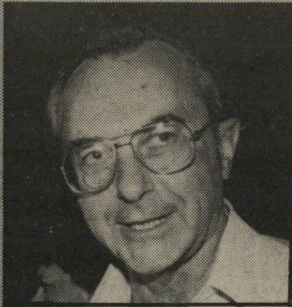
מרידור, איש שנועד עלידי שמיר, ובצדק, לגדולות, מנסה לשבור את הציר האפשרי לוי-שרון על ידי קירובו של סגן ראשי הממשלה ל"שלושת הגדולים". זהו מיבחן חשוב ליכולתו

שמיר

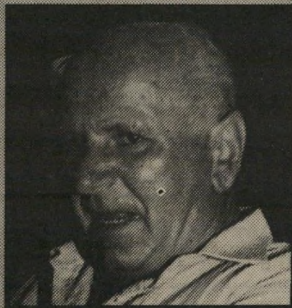
כהן אורגד

ארנס

מילוא

דקל

מרידור

המיטבח הסודי של שמיר

והאיש שנועד לגדולות

אוהדים, כפי שיש לשרון הלאישר והכוגדני, השנוא בעיקר על אותם שמכירים אותו היטב, מוחץ למיקורו המיוחד של אורי דן. גם עמדתו של לוי כממלא מקום ראשי הממשלה, ומנוי קבוע (לפי דרישתו) על דוחות מסוגים של המוסר וצה"ל, מקנים לו יתרון מסויים על שרון.

שארין להם תקדים בפוליטיקה הישראלית.

עיתונאים, שעקבו אחרי הופעותיו של שרון במערכת הבהירות לרשויות המקומיות, מדווחים על הצלחות רראמתיות של האיש. המונים נלהבים, המחפשים תחליף לבגין, מוצאים בו דמות חזקה, איש היכול להתמודד עם שימעון פרס השנוא, וללמד אותו לקח. כימעט כל המומחים להלך הרוחות בקרב עדות המיורח סבורים שההנהגה שהם מחפשים מנהיג דווקא מבני עדתם, היא מפרכת.

סיגנון פופוליסטי עממי, בצירוף רקע מחתרתי (או ביטחוני) מתאים, יספיקו כהחלט. דווקא בעיריית הפיתוח ובשכונות אפשר לשמוע ביקורת גלויה על עברו הצבאי המעורפל — הבלתי יקיים, בעצם — של דויד לוי.

התמיכה במנהיג אינה דויד קא היטש אחרי איש בצלמם ובדמותם, אלא מעין גשר בין מאווייהם לגאולה פסיכולוגית חברתית ובין המדינה כפי שהם חונכו להבין ולתפוס אותה.

מבחינה זאת מהווה שרון מועמד איריאלי. הוא ערמומי, חסר רתירות, אנטי תיזה ישראלית ליפיה הנפש למי ניהם. חסר לו הנופך המעידרתי של מנהיג חרות, אך אין לשכוח ששרון פונה כבר לדור הבנים, שרוכס שירתו בצ"ל, שגדלו על מיתוסים אחרים, ושאינם זקוקים לבאבא-סאלי אשכנזי מסוגו של בגין. הקשיחות של שרון היא נכס אדיר עבורו כחוגים אלה, ומכאן גם הצלחתו הבלתי מבוטלת בתחרות עם דויד לוי על קולותיהם. דויד לוי נהנה גם הוא, כמוכן,

בלוף

ח"כ בניי מהמערך, שדי לשעבר המכיר היטב את לוי, הסכים לדבר בגלוי על סגן ראשי הממשלה, אבל בעילום שם:

לוי הוא בלוף, בור אמיני תי, המעמיד פני מומחה ושקול. אין לו דיעה בשום נושא, ולא מעניין אותו שם דבר, חוץ מדויד לוי עצמו. דה, וינתי" שלו היא בדי חה. לוי הוא ממש הססר אוטיפ של הלאומן המובהק מקרב בני עינתו, שונא ערבים מובהק, שלא יצא מעולם להגנתם, וזה כולל גם את ערביי ישראל.

לוי הוא שר די כושל, וסגנו, משה קצב, עושה עבו רו את כל העבודה הרצינית במשרד השיכון והבנייה הוא מלא קינאה במתחריו הצעירים והמבוססים יותר, ראשי עירודת הפיתוח, וב עיקר בקצב ובח"כ מאיר שיערית.

הנסיין שלו להיות שר חוץ הוא ממש נלעג. לוי בקושי מכיר את מפת העולם, ואינו מדבר מילה אנגלית, בהיותו בהסתדרות היה מראשי המסיתים לאלומות, והיה אחראי להו פעות מבישות רבות של סיעתו בוועד המועל.

מתמיכה גדולה כנספים, שורשו בחרות עמוקים יותר משרשי שרון, וחסידיו כסיעה בכנסת, הח"כים הצעירים מיכה רייסר ומיכאל קליינר, עוברים למענו ללאליאות. למרות העובדה שהוא מנופח ומלאכותי כמיקצת, אין ללוי שונאים כנפשו, כפי שיש לשרון. הוא נאמן מאוד לתומכיו, מגלה כלפיהם יחס אישי מישפחתי, ומקדם אותם במהירות עצומה. את עלייתו המטאורית של איש בינוני (בלשון המעטה דיינריבה) כמו רייסר אפשר לייחס אך ורק למאמציו של לוי. אין לו תחלופה כה גדולה של

ברית ללא אהבה

דו

שרון

של שמיר לתמרן בין יריביו ולהבטיח את מועמדותו לראשות הממשלה גם לקראת הכנסת ה-11 — כל זאת אחרי שניטרל, כנראה, את האפשרות ש-שר הביטחון, משה ארנס, יתמודד עימו.

השלושה נהנים מאשראי ציבורי גדול, הנשען על ההנחה שכל חברי השלישיה המובילה הקומרת (בגיד שרון-ארידור) נכשלו כאורח אישי ופוליטי, ושמשלה זו מהווה מעין ממשלת שינוי.

מיטבח חשאי היתרון הזה הוא, כמוכן, יחסי בגורל שניהם הורחקו, בעצם, ממקור הכוח האמיתי. השלי